

Живомир Ранковић

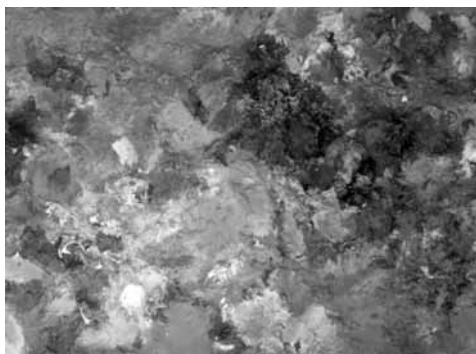
Узроци њројасџи срџске младежи

Нобелова награда за 2015, за дело “Како мајемајџички израчунајџи брзину њројадања кулџуре у Србији”

Господо, мислим да је дошло време да се запитамо како и када је почело распадање, урушавање, занемаривање, гурање под тепих, наше, ако није проблем рећи, српске културе?

Када је култура постала Пепељуга наше свакодневице?

Ко се то тако лако, односно олако, левом руком, успут, поиграо са нама? Ко се то, у наше име, одрекао свега што треба да нас чини људима, народом?

Мала децентрализована област – негде, дубоко у Србији (Ж. А. Р.)

У чему је разлика између свих погрешних одлука српских вођа у простору и времену?

Како су успели својим себичним или глупим одлукама, по исход је свеједно, да нас преполове, уситне, разједине, сукобе, сведу под “велику шљиву”?

Када су омладинци почели да завијају, урлају, пуцају, жврљају по белом и окреченом?

Који су узроци пропадања српске младежи? Што би рекао Васа Пелагић.

Изгледа да круњење, цурење, одливање, српске културе није ни почело. Нити је почело, нити престало.

Пропадање српске културе, са вековном политиком њених приблесавих, неких и алавих “вођа” нема тачку А и Б. Нема почетак и крај.

Пропадање наше културе је стање.

Чврсто агрегатно стање. Све остало, у српској култури, је течено, покривено дебелим слојем жабокречине. Или је ефемерно, провидно, распли-

нуто, као магла, пара, облак који се топи на хоризонту.

Ако нам је некултура стање, ипак је то пропадање морало некада, негде да почне. Све има главу и реп.

Није Србија “човек без ногу”.

Можда у Тршићу, рођењем Вука Ст. Кардића? Променом свести “куке и мотике”, говедара и чобана, којима је и онако било свеједно, јер нису разумели ни једне ни друге “каракуке”.

Колико је појединачна одлука да се, вођени писмом Вуковим, одрекнемо и заборавимо своју средњовековну књижевност, имала последице по колективну свест о трајњу кроз време и сопственим вредностима?

Не знамо господо. Немамо мерач за такве ситуације.

Можда је мера за такве одлуке глупост по глави становника, лењост по глави становника, протаклук и равнодушност.

Могли бисмо рећи: Ова одлука је штетна 1 500 Г/гс (глупости по глави становника) или штетна 3 000 Л/гс, (лењости по глави становника) 1 200 Р/гс (равнодушности по глави становника) и слично.

Како измерити глупост, лењост, равнодушност? Како утврдити основну јединицу. Како математички израчунати БПСК (брзину пропадања српске културе)

(Н. А. Следећи пасус је за одличне, СМ ђаке. Ко не воли науку нека не чита.)

Ergo:

1 Г (глупост) = 10 Л (лењост) 1Л = 10 Р (равнодушност) 1Г = 100Р

1Г = 1кг (“глуп си колико си тежак”)

Да бисмо били прецизнији увешћемо и мању јединицу од Г а то је П (приглуп).

1П = 0,5 Г П = 0,5 кг. Једница П (приглуп) означава лакше облике глупости.

Да би систем могао адекватно да функционише кроз време увешћемо наравно и У (убрзање), ПВ(проток времена).

У = ПВ x БАГ

БПСК = (Г/гс + Л/гс + Р/гс) x У : (БАГ – НГЛ) ; (У = ПВxБАГ)

Ако желимо да израчунамо утицај комплетног становништва у задатом временском оквиру на пропадање наше културе морамо да применимо и контролну мерну јединицу ОТП (“отприлике”). “Отприлике” је битно да бисмо субјективну процену тежине укупног броја становника психолошки свели у раван претпостављене реалности и тако резултате истраживања објективизирали до границе могућег.

Ради прецизности табеларног изражавања овог драматично битног елемента за опстанак једног народа потребна је увести и мерну јединицу БАГ (број активних гласача).

Очигледно је да брзина пропадања зависи од количине глупости, лењости и равнодушности, све то помножено са убрзањем и протоком времена.

Што временски дуже траје деловање појединаца “обдарених” овим особинама (мандат или, не дај боже, два) било да су шефови, директори, чланови управних одбора и комисија, чланови већа локалних управа, далеко би-

ло министри или, најтежа, пу, пу, варијанта, премијери, штета по културу је већа.

Дакле, зависно од стартне позиције појединца и броја штетних одлука можемо лако израчунати утицај поменутог на брзину и размере пропадања наше културе.

Ergo, БАГ (број активних гласача) у задатом тренутку, просечну тежину по глави становника, претпостављену глупост (најлакше и најчешће се проценти претпостављене глупости утврђују према процентима гласова за одређену политичку опцију на изборима), убрзање и проток времена. БАГ умањујемо за НГЛ (неважећи гласачки листићи) и уз ОТП (отприлике) добијемо прилично тачан бројчани резултат који показује БПСК (Брзину Пропадања Српске Културе)

Одбацујемо само оне који су гласали за политичке странке које нису прешле цензус на изборима чиме ову методу максимално демократизујемо. Разлог одбацивања је тај што ови становници немају представнике у “органима доношења штетних закона и одлука”. Тако добијамо “отприлике” колика је Г (глупост) по ГС (глави становника). То помножимо са бројем представника у парламенту и добијемо прецизнију процену о утицају разних структура на брзину и количину распадања културног склопа нашег народа. Ако избацимо БАГ и узмемо јединицу УБС (укупан број становника) губимо на објективности али добијамо на изворној демократичности.

Поштована господо систем је можда компликован али није лака ни та-

блица множења па смо је, ипак, савладали. Јел тако?

Ја сам и на овај начин желео да допринесем. Па, “ако се другови једног дана сете, сете се”. Јел тако? Јесте.

После ове мале научне опсервације, идемо даље.

Например: Колико нам неискрено, лажно, заклињање штети. Рецимо Свети Сава, Драги Сава. Растко наш.

Сваког 27. јануара у свим школама и целој Републици, чујемо: “Ускликнимо с љубављу светитељу Сави“. Раздрагана и распевана младеж пева химну свом просветитељу драгом Светом Сави. Нашем Свепрвом, нашем Учитељу. А, добрих пола века Срби су били затворили врата школа и корице читанки за нашег просветитеља, задужбинара, који је унео светлост у српске душе и куће. Онда, одједанпут, прогледасмо. Отвориле нам се очи и почесмо да славимо како доликује. На тај дан, славе школе. Владике, циповима, свештеници како ко, долазе у школе и установе културе секу колач, директори држе говоре, домаћини славе праве колаче и послужење за госте. Дирљиво свечано. Ту су, признаћете, и, по мало патетичне, приредбице које “припремају” бркате или краткосукње учитељице а увече, на тзв “светосавским баловима” радост Србаља достиже кулминацију. Уз ладне шприцере, прасетину и пијано коло, исказујемо радост што смо га имали и даље имамо али сада у срцу својем.

Али, увек то “али”; морам да приметим следеће: Тамо, где је рођен наш Учитељ, у селу Мишчићи, које се налази у Дежевској долини на коју “пуца” поглед из дворишта манастира

Ђурђеви Ступови, не постоји ни најмање обележје а таман посла капелица или црква посвећена овом великом просветитељу и задужбину. Ето Срба, уживо, на делу. На “месту рођења”, шврћкају се подгојене свиње и остала стока. Недужни становници села Мишчићи указују али се надлежни оглушују. Ето.

И? Ником ништа. Ни држава, ни црква, ни НВО. Нико. Мук.

Није господо култура само музеј, библиотека, позориште, манастир.

Сваки камен и травка и дрво у овој намученој Србији су споменици, путокази, музеји! Узалуд радост уз прасетину и младе колегинице. Подигнимо обележје на месту рођења нашем драгом просветитељу. Свепрвом.

Има још примера. Осамдесетих година прошлог века, новинари и политричари (а ко би други) покренуше уобичајену хајку на једну књигу. Један народни херој тада изјави: “Ја књигу нијесам читао али је као такову осуђујем”.

Поштено. А што да не. Култура за све паре. “Нијесам, али...”. Култура ко врата. Култура континуитета глупости. Револуционаран изум власника “светле будућности” тог времена.

Или, да ли је добро за ментално здравље малог народа да све установе буду “збупане” у метрополи? Наравно, ово питање постављају зловни и пуни зависти провинцијалци. Ван Бг-а не постоји ништа. Само велика тишина и празнина. Ни пара, ни људи. Далеко од “светлости велеграда”.

Градови у Србији, господо, изгледају као инциденти, случајности. Белулак на дну мутне воде. Загубљени у

недођији државице мало веће од шибице.

Можда и то доприноси дуготрајности клижења културе у празнину. Јадна наша вољена Метропола је “опколјена” тамом и празнином. Пустополјем. Ко је крив. Нико не зна. Србија, ван БГ –а, тоне у прашину, рупе, сивило и подивљале врзине, а, каква иронија, огроман број великих, блиставих, успешних, стигли су баш одатле, из таме, празнине, провинције. Освета “нишчих”.

Наравно није крива Метропола већ они који живе у тим српским градовима. Хоће сви у Београд. Социјалисти су говорили. “Једнога дана, када и код нас буде уведен комунизам другови, сви ћемо да живимо у Београду!” Изгледа да се то њихово пророчанство остварује.

Или, на тзв. “јавном сервису” (?), водитељка јутарњег програма, лепотица мамина, окице ко шољице, зуби, ниска бисера, као госта има глумца из Крагујевачког позоришта. Глумац је познат, игра овде онде у филмовима, серијама али, није из метрополе. На крају разговора, лепотица каже: “Драги гледаоци био је то наш познати глумац из Краљева, хвала Вам, а сада... “Из Крагујевца” – стидљиво се јавља глумац. “Ха, ха, ха” – на то ће дугонога лепотица – нема везе, па то је све исто.”

Ха, ха, има везе и није све исто. Али, и то је култура. Наша, српска. Светосавска. Ха, ха, ха култура! Ха, ха, ха 0,6 посто.

Или, тоалет, wc, клозет, нужник култура.

У већини ресторана, по Србији, главни путоказ до наведених просто-

рија нису натписи или испружена рука конобара, већ мирис. Казанче не ради, славина изнад прљавог лавабоа поломљена, а папира нема јер су га неки издавачи покрали и штампали на њему своје књиге.

На, да извините, опет том “јавном сервису” једна легендарна певачица народних песама, тзв “краљица” каже: “Не могу да гостујем у овим шоуовима и рија, ријали... тијима (улеће водитељка) е то, продужава “краљица”, јер нећу да се гурам пред таолетима.

Ха, ха “краљица”, ха, ха таолети, ха, ха култура.

А онда, стиже омиљена српска играчка – избори. Истог дана народни трибуни, “ложачи”, почињу лопатама да нам, са свих страна у главу убацују доброту, равноправност, хуманост и, наравно, културу. По европским мерилима.

За то време Талентовани Маслачак, који се не меша у свој посао, или се то не види, лаганица, на своје комшије и БГ ортаке крцка оних чувених 0,6. Може му се. Министар, бре!

Ранијх година неки министар, пекар, новинар, поређао воштане фигуре Драже и осталих, по ходнику министарства. Добро, воли човек. Немамо проблем са тим. На Калабу качио кишобран и капут и... Али, ипак, да ли је то баш, онако, уреду. А? Не знам.

Један, исто раније, постао министар полиције а обијао трафике, један постао председник владе а пре тога шверцовао бунде из Грчке и Бугарске, један постао председник владе а побего из војске, једноме последња жеља била да опере жени косу а она нам

и са масном косом срушила Друга Снешка.

Браниславе Нушићу, Радоје Домановићу, Јоване Стеријо Поповићу, Душко Радовићу, и сви остали. Устаните, вратите се! Ваши ликови су још живи. Није фер да само ви у Србији будете мртви. Потребни сте.

Стварно, где су нам писци? Методом случајног узорка вадим из сећања извесног Светислава. Б. Тај је као писац донекле и стигао а као политичар далеко догурао. Једино се тих лепих дана амбасадорског ленчарења слабо сећа јер је стално био под тешким анестетицима у виду вискија и сличних медикамената.

Е тај, гледао сам недавно, седи пред камерама ЈС (јавног сервиса, за белу кафу) као трула крпа, мртво прасе наред пута, трудни пацов, и избегено блене у премијера климајући главом повремено, али под веома незгодним углом, под неком косином, шта ли, тако де не знамо да ли је заспао или одобрава и потврђује речено.

Не знам где је почело ово сурвавање, урушавање, нестајање, понижавање, српске културе, а још је горе што је тешко проникнути где ће се ово проклизавање зауставити. Можда нас стварно треба заменити са неким другим народом? Не све. Само огромну већину.

Можда почиње ујутру када устанете смркнути, стиснутих бледих усана и не насмешите се на своје најближе. Можда почиње онда када вас родитељи не науче да првом комшији кажете “добро јутро”, бакици отворите лифт и понесете цегер, или када купите не-

ку од књига које пишу гологузе стар-
лете.

Но, тада је већ касно. Некултура је
већ метестазирила на вашим виталним
органима.

Можда почиње са чињеницом да
имамо више певаљки, вртигуза, фуд-
балера, и водитеља него становника.

Имамо више кладионица него учи-
оница.

Читате ли књиге?

Пааа, да.

Које?

Пааа, не бих могао да се сетим, ево
ова, како се зове, ова бре, она што води
ону емисију, па је узела написала оно...

Добро, добро младићу, хвала.

Важно је бити другачији, различит.
Обавезно различит.

Погибосмо за различитост. Урааа!
Како је лепо бити настран. Лепота.
Урааа! Живели другачији.

А ми? Ми што нисмо били те среће
него смо тупаво, боже ме прости, на-
страно нормални. Ко ће за нас да се
бори?

Имамо велике сликаре, писце,
глумце, музичаре. Намећу нам туђе
писце, глумце, музичаре, сликаре.

Зато предлажем да се одморимо уз
једну лепу причу из малог, децен-
трализованог града, загубљеног негде,
дубоко, у Србији. Послушајмо овај,
што би рекли, перформанс:

На широком, царском друму, што
пресеца прашуму,

Срели су се Председник скупштине
града (у даљем тексту ПСГ)

И један распевани аутомеханичар
(у даљем тексту КВ Р)

Хало – каже ПСГ,

Хало – каже КВ Р

Ко је? – каже ПСГ.

Ја сам бре? – каже КВ Р.

Шта ћеш? – каже ПСГ,

Све бре – каже КВ Р.

И тако у беесескрајно.

Порука:

Радници, сељаци и поштена инти-
лигенција! Нагрните! Напред.

PS. Нажалост, овако дивног и ши-
роке памети чојека (ПСГ – а), убрзо
затим, управо ови, које је позвао у бо-
љу и лепшу будућност, издадоше. Сада
је само БПСГ (бивши председник
скупштине града).

А КВ Р и даље шени на “царском
друму” и чека “масну кобасу”.

У нашем народу овај културни ша-
блон је добро познат као: “невјера ти
шједи уз кољено” или као “шнит” –
“тесно ми га скроји нане”.

Ха, ха, шаблон, ха ха култура. Што
би рекли: Културо еве ме!

Време за паузу господо. Мали, јеси
ли све снимео? Пази шта радиш да ти
не поразбивам ту скаламерију. Сад
угаси. Такооо. Јел у боји. Да се оче-
шљамо.

Културњаци нек се одморе и по-
пију нешто. Безалкохолно, нормално.

Почињемо поново за пола сата.
Хвала.

И вама хвала публико. На стрпље-
њу.

Има све да, шта, поправимо, заме-
нимо делове, подмажемо, нарочито у
тој, што но кажу, шта, култури. Има
да средимо, само да, шта, шушти.

А за културу “не чачкај нос и не
пљуј на патос на јавном месту” ових
0,6 посто је пуна капа. Јел тако? Јесте.

Ај живели!